

τὸ μικρὸν αὐτὸ ἔθνος ἀπέναντι τῶν γιγάντων ἀντι-
πάλων του ὡς ὁ σφενδονίτης Λαβίδ ἀπέναντι τοῦ
πέλωρος Φιλισταία;

Ν' ἀφήσω λέγεις τὰ ὄνειρα Δημήτριε; — ἂς τὰ
ἀφήσω.

Ἰγίαινε. — Ἰπάγω νὰ ἐπισκεφθῶ δύο φίλους μου.

Ἐπουσιώδη.

Ἐρχομαι ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολιν.

Εἶμαι εἰς τὸν θάλαμον, ἀλλὰ γράφων ὀνειρεύομαι
τοῦ Φειδία τὸ ἀριστούργημα.

Ὁλοκλήρου τοῦ παλαιοῦ Ἑλληνικοῦ κόσμου τὸ
πτῶμα βλέπεις ἐπὶ τοῦ βράχου τούτου, ἢ μᾶλλον
παρθένων αὐτὸν μὲ τοῦ Θησέως τὸ ἄστυ ὅρας
κράτος κεκονιαμένον κατακαλύπτον τὴν κεφαλὴν
ὑπτίου νεκροῦ γίγαντος.

Einst ward die Welt bei seinem Namen bleich.
Jetzt ist's ein Stoff an Lehr und Sigen reich.

Ὁ Κόσμος μένων ἄλλοτε ὡχρὸς εἰς τ' ὄνομά του
Πλουτίζει τώρα μὲ αὐτὸ τὰ διδακτήριά του.

Κύτταξε τὸ μαρμαρόστρωτον αὐτὸ ἔδαφος, τὰς
στήλας αὐτάς, τὰ τεῖχη αὐτά, τὰς πύλας, λευκὰ
ὅλα, διαβρόηγμένα, θραυσμένα, θαμμένα, κόνιν, κόνιν,
ὅλα, ὅλα!

Αἰῶνες πυγμαίων κυριαρχῶν ἐπ' ἤλθον· παράφθοροι
οὗτοι διὰ τὴν μεταγενεστέραν αὐτῶν ζωὴν, διὰ τῶν
νεκρῶν τὴν ἦταν, ἐπέθεντο βέβηλον ἐκτρωματικὸν
στίγμα, καὶ τὸ στίγμα ἐκεῖνο μένει, μένει ἀκόμη.

Ὅταν ἀτενίζω τὸν Ἑλληνικὸν ὀρίζοντα ἀπὸ τοῦ
Παρθενῶνος τὸ μνήμα, θεέ μου!

Μ' ὠδήγει ποτὲ εἰς λοχαγὸς παρὰ τὰς ἐπ' ἄλλεις
τοῦ φρουρίου, καὶ μ' ἔλεγεν· α Ἐκεῖ εἰς τὴν πύρα-
λίαν ἀπέβη μετὰ πεντακοσίων πολεμιστῶν ὁ Γάλλος
στρατηγὸς Φαβιέρους — ἐκεῖ κάτω εἰς τοῦ βράχου τὰ
νῶτα ἐστρατοπέδευον οἱ Τοῦρκοι. Εἰς ἀστερόεσσαν
νύκτα διήλθομεν ἡμεῖς ἐκεῖθεν. — Ἐδῶθεν ... πέραν...
παρακάτω ... ο καὶ ποτὲ ὁ λοχαγὸς αὐτὸς δὲν
ἔπαυε λέγων, διηγούμενος, ἐπικρίνων, καὶ ποτὲ δὲν
ἔπαυον ἐγὼ ἀκούων, προσέχων.

Ὅταν ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος ἀναλογίζομαι τὴν
ὅλην Ἑλληνικὴν ἱστορίαν, τὴν ὅλην Ἑλλάδα . . .
θεέ μου!

Φίλε! συγχώρησε νὰ κλείσω τὴν ἐπιστολὴν μου —
στάσου — ὀλίγας λέξεις πρὸς τοὺς Ἕλληνας·

« ... Τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται·
Ἄλλ' ἄγε μίμνετε πάντες Ἑὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Αὐτοῦ εἰστέκεν ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἔλωμεν. »

Ἀθῆναι, 25 Σεπτεμβρίου 1848.

Ὁ λ ο ς σ ο ς

I. E. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ο ΑΒΕΝΑΚΗΣ.

Κατὰ τοὺς τελευταίους πολέμους τῆς Ἀμερικῆς,
στίφος ἄγριων Ἀβενάκων (φυλῆς τινοῦ Ἀμερικανῆς),
προσέβαλεν, ἀψηφῆσαν τοὺς Ἀγγλοὺς, ἐν ἀπόσπασμα

ἐξ αὐτῶν. Οἱ Ἀγγλοὶ μὴ δυνάμενοι ν' ἀντισταθῶσιν
ἐπὶ πολὺ εἰς ἐχθροὺς τοιοῦτους, πλέον ἐλαφροὺς ἀπὸ
αὐτοὺς κατὰ τὴν ταχύτητα, καὶ μανιώδεις νὰ τοὺς
καταδιώκωσιν, ὑπεχώρησαν, καὶ οἱ Ἀβενάκαι, ἐπι-
πεσόντες κατ' αὐτῶν, τοὺς μετεχειρίσθησαν μὲ βαρ-
βαρότητα οἰκείαν τῶν τόπων ἐκείνων, καὶ τῆς ὁποίας
ὀλίγα ἔχομεν παραδείγματα.

Νέος τις ἀξίω ματικὸς Ἀγγλὸς, διωκόμενος ὑπὸ
δύο ἄγριων, οἵτινες τὸν ἐπλησίαζον μὲ ὑψωμένον
τὸν πέλεκυν, καὶ μὴ ἐλπίζων νὰ ὑπεκφύγῃ τὸν
θάνατον, διελογίζετο μόνον πῶς νὰ πωλῇσῃ ἀκρι-
βότερα τὴν ζωὴν του. Ταῦτοχρόνως γέρων τις
ἄγριος, ὠπλισμένος μὲ τόξον, πλησιάζει εἰς αὐτόν,
καὶ ἐτοιμάζεται νὰ τὸν διαπεράσῃ μὲ βέλος,
ἀλλὰ, παρατηρήσας αὐτὸν καλῶς, χαμηλώνει τὸ τόξον
του, καὶ τίθεται μεταξὺ τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ καὶ
τῶν δύο βαρβάρων, οἵτινες ἤθελον νὰ τὸν κατα-
σφάζωσιν. Οἱ δύο ἄγριοι ἀπεμακρύνθησαν εὐθὺς μὲ
ταπεινώσιν εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ γέροντος.

Ὁ γέρων λαμβάνει τὸν Ἀγγλὸν ἀπὸ τὴν χεῖρα,
τὸν ἐγκαρδιώνει διὰ τῶν θωπειῶν του, καὶ τὸν ὀδηγεῖ
εἰς τὴν καλύβην του, ὅπου τὸν μετεχειρίζετο πάν-
τοτε μὲ γλυκύτητα, ζένην τῶντοντι εἰς τὰς χώρας
ἐκεῖνας. — Τὸν μετεχειρίζετο ὅχι ὡς αἰχμάλωτον,
ἀλλ' ὡς σύντροφόν του. Τὸν ἐδίδαξε τὴν διάλεκτον
τῶν Ἀβενάκων, καὶ τὰς τῶν λαῶν ἐκείνων συνήθεις
βαναύσους τέχνας, καὶ ἡ ζωὴ των ἐπροχώρει ὡς
ὄνειρον. Πόσον ἦσαν εὐχαριστημένοι καὶ οἱ δύο ἀπὸ
τὴν συνάντησίν των ταυτὴν! Ἐν μόνον πρᾶγμα ἀνη-
σύχει κἄποτε τὸν νέον Ἀγγλὸν· ἐνίοτε ὁ γέρων προ-
ήλωνε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπ' αὐτοῦ, καὶ, ἀφοῦ τὸν παρα-
τήρει μὲ προσοχὴν, ἐπληροῦντο οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπὸ
δάκρυα.

Ἐν τρισούτῳ, εἰς τὴν ἐπάνοδον τοῦ ἔαρος, οἱ ἄγριοι
ἀνέλαβον τὰ ὅπλα, καὶ ἠτοιμάσθησαν διὰ τὸν πό-
λεμον.

Ὁ γέρων, ὅστις ἀκόμη ἠδύνατο ν' ἀντέχῃ εἰς τοὺς
κόπους τοῦ πολέμου, ἀνεχώρησε καὶ αὐτὸς μετ' αὐτῶν,
συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν αἰχμάλωτόν του.

Οἱ Ἀβενάκαι, ὁδοιπορήσαντες πλέον τῶν δια-
κοσίων λευγῶν διὰ μέσου τῶν δασῶν, ἐφθάσαν τέλος
εἰς μίαν πεδιάδα, ὅθεν ἀνεκάλυψαν ἀπόσπασμα τι
Ἀγγλικόν. Ὁ γέρων ἄγριος ἐδείξε τὸ ἀπόσπασμα
εἰς τὸν νέον ἀξιωματικόν, καὶ παρατηρῶν τὴν ἐκ-
πληξίν του, —

— Ἰδοὺ οἱ ἀδελφοί σου, τῷ εἶπε, ἰδοὺ αὐτοὶ ἐκεῖ,
μᾶς περιμένωσι διὰ νὰ μᾶς κτυπήσωσιν. Ἀκουσον·
ἐγὼ σοῦ ἐφύλαξα τὴν ζωὴν, ἐγὼ σὲ ἔμαθα νὰ κατα-
σκευάζῃς μονόξυλα, τόξα, βέλη, νὰ συλλαμβάνῃς τὴν
ἄλκην εἰς τὸ δάσος, νὰ μεταχειρίζεσαι τὸν πέλεκυν,
καὶ ν' ἀραιρῇς τὴν κόμην ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς (1). Τί
ἦσο σύ, ὅταν σὲ ὠδήγησα εἰς τὴν καλύβην μου; —

(1) Οἱ ἄγριοι τῆς Ἀμερικῆς ἔχουν τὴν συνήθειαν νὰ
ἀφαίρῳσι τὴν κόμην τῶν φονεμένων ὑπ' αὐτῶν φυλάττουσι
δὲ οὗτοι τὰς κόμας αὐτάς ὡς τὰ δείγματα τῆς ἀξίας των,
καὶ ἡ δόξα ἐκείστου στρατιώτου εἶναι ἀνάλογος μὲ τὸν
ἀριθμὸν τῶν ἐπὶ τῆς οἰκίας του προσηρημένων κομῶν.

Αἱ χεῖρές σου ἦσαν χεῖρες νεανίκου, καὶ δὲν ἐχρησμέουν μήτε νὰ σὲ θρῆψωσιν, μήτε νὰ σὲ ὑπερασπίσωσιν· ἡ ψυχὴ σου ἦτον εἰς νύκτα ἀνοίας, σὺ δὲν ἤξευρες τίποτε, ὥστε μὲ χρεωστεῖς τὸ πᾶν. Θὰ ἦσαι λοιπὸν τόσον ἀχάριστος, ὥστε νὰ ἐνωθῇς μὲ τοὺς ἀδελφούς σου, καὶ νὰ ὑφώσῃς τὸν πέλεκυν καθ' ἡμῶν;

Ὁ Ἀγγλος ἐβεβαίωσεν ὅτι ἐπιθυμεῖ κάλλιον νὰ χάσῃ χιλιάδας τὴν ζωὴν του, παρὰ νὰ χύσῃ τὸ αἷμα ἐνὸς Ἀθενάκου.

Ὁ ἄγριος ἔθεσε τότε τὰς δύο χεῖρας εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ νέου, ἀσπαζόμενος τὴν κεφαλὴν του, καὶ ἀφοῦ ἔμεινε καιρὸν τινα εἰς αὐτὴν τὴν στάσιν, ἐκύταξε τὸν νέον Ἀγγλον, καὶ τοῦ εἶπε μὲ τόνον μετέχοντα φιλοστοργίας καὶ λύπης·

— Ἐχεις πατέρα;

— Ἐξῆ ἀκόμη, εἶπεν ὁ νέος, ὅταν ἄφησα τὴν πατρίδα μου.

— ὦ! πόσον εἶσαι δυστυχὴς, ἐκραύγασεν ὁ ἄγριος· καὶ, μετὰ στιγμὴν σιωπῆς, ἐπρόσθεσεν·

— Ἡξεύρεις ὅτι καὶ ἐγὼ ἤμην πατήρ; ... δὲν εἶμαι πλέον. Εἶδον τὸν υἱόν μου νὰ πέσῃ εἰς τὴν μάχην. Ἦτον πλησίον μου. Τὸν εἶλα ν' ἀποθάνῃ ὡς ἀνδρεῖος· ἦτον σκεπασμένος ἀπὸ πληγὰς, υἱέ μου, ὅταν ἔπεσεν. Ἀλλὰ τὸν ἐκδικήθην. . . . Ναὶ τὸν ἐκδικήθην.

Καὶ ἐπανελάβε τὰς λέξεις ταύτας μὲ φωνὴν δυνατωτέραν. Ὅλον τὸ σῶμά του ἔτρεμεν. Ὀλίγον ἔλλειπε νὰ πνιγῇ ἀπὸ λυγμούς, τοὺς ὁποίους δὲν ἄφινε νὰ ἐξέλθουν. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ἀπλανεῖς, τὰ δάκρυά του δὲν ἔρρεον. Τέλος ἠσύχασε κατ' ὀλίγον, καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν ἀνατολὴν, ὅπου ὁ ἥλιος ἀνέτελλε τὸν στιγμὴν ἐκείνην, εἶπεν εἰς τὸν νέον Ἀγγλον·

— Βλέπεις αὐτὸν τὸν ὠραῖον οὐρανὸν λάμποντα ἀπὸ τὸ φῶς; Ἐχεις εὐχαρίστησιν νὰ τὸν βλέπῃς;

— Ναὶ, ἀπεκρίθη ὁ Ἀγγλος, ἔχω πολλὴν εὐχαρίστησιν νὰ βλέπω τὸν ὠραῖον αὐτὸν οὐρανόν.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν ἔχω πλέον, εἶπεν ὁ ἄγριος χύνων ἄφθονα δάκρυα.

Μετ' ὀλίγον ἐδείξεν εἰς τὸν νέον Ἀγγλον ἓν φυτὸν, τὸ ὁποῖον ἤνθει κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον·

— Βλέπεις αὐτὸ τὸ ὠραῖον φυτὸν; τῷ εἶπεν εὐχαριστεῖσαι νὰ τὸ βλέπῃς;

— Ναὶ, ἀπεκρίθη ὁ Ἀγγλος, εὐχαριστοῦμαι τὰ μέγιστα νὰ τὸ βλέπω.

— Ἐγὼ δὲν εὐχαριστοῦμαι πλέον, ἐπανελάβεν ὁ ἄγριος μετὰ μεγάλης βίας, καὶ ἐπρόσθεσεν ἀμέσως·

— Πάρη! ὕπαγε εἰς τὸν τόπον σου, διὰ νὰ δύναται ὁ δυστυχὴς πατήρ σου νὰ εὐχαριστῇται βλέπων τὸν ἥλιον ἀνατέλλοντα, καὶ νὰ τέρπεται θεωρῶν τὰ ἄνθη τῆς ἀνοίξεως.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἦτον υἱὸς ἀπόρου ὕφαντος, φρονίμου δὲ ἀνθρώπου ὅστις, ἀν καὶ δὲν εἶχε τοὺς τρόπους νὰ τὸν σπουδάσῃ, ἐπροσπάθειεν ὅμως νὰ τὸν διδάξῃ καὶ τὰ κοινὰ λεγόμενα γράμματα καὶ νὰ τὸν συνειθίσῃ εἰς ἀπαλῶν ὀνύχων εἰς τὴν ἐγκράτειαν καὶ τὴν σιωπὴν.

Μόλις εἶχε μάθει ν' ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ γράφῃ, ὅτε ἠναγκάσθη νὰ παραιτήσῃ τὴν σπουδὴν διὰ νὰ ζητήσῃ πόρον ζωῆς, ἐπομένως ἀνέλαβε νὰ ποιμάνῃ τὸ ποίμνιον προβάτεμπορου. Ἡ νέα αὕτη ζωὴ ἐσυμφωνοῦσε κάλλιστα μὲ τὸν σκεπτικὸν καὶ μυθιστορικὸν χαρακτῆρα τοῦ Γεωργίου, ἐπηύξησεν ὅμως ἔτι μᾶλλον τὴν φυσικὴν αὐτοῦ μελαγχολίαν εἰς τρόπον τοιοῦτον, ὥστε κατήντησε νὰ γείνῃ σχεδὸν μισάνθρωπος, διότι ἀπομακρυνόμενος καὶ ἀποφεύγων τοὺς λοιποὺς συνηλικιώτας καὶ συναδελφούς του, ἐπεριφέρετο πλανώμενος εἰς ὄρη καὶ δάση, κατοικῶν οὐχὶ εἰς τὰς καλύβας τῶν βοσκῶν, ἀλλ' εἰς τὰ κοῖλα τῶν δένδρων.

Ἐφαίνετο πάντοτε σκυθρωπὸς, καὶ ὡς νὰ ἦτο βεβητισμένος εἰς ὑψηλὰς σκέλεις, δὲν ἀντελαμβάνετο πολυλάκις ὡς ἄλλος Ἀρχιμήδης τῶν περὶ αὐτὸν ἀντικειμένων, καὶ τοι προσβάλλοντων ἰσχυρῶς τὰς αἰσθήσεις του. Ἡ φωνὴ του οὐδέποτε σχεδὸν ἤκούετο, καθότι μόνον εἰς κατεπειγούσας περιστάσεις ὠμίει, καὶ τότε πάλιν μολις ἐπρόφερε λέξιν τινα μὲ ἥχον λυπηρὸν καὶ ὑπὸ λυγμῶν διακεκομμένον. Ἀν καὶ τοιοῦτος ὁ τρόπος τῆς ζωῆς του, οὐδόλως ἡμέλει τὰ χρεῖα τῆς ὑπηρεσίας του· μολαταῦτα ἢ πρὸς τὰ καθήκοντά του ἐπιμέλεια αὕτη δὲν ἤρκεσε νὰ τὸν διατηρήσῃ ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν θέσιν του. Ὅθεν, ἀπολυθεὶς τῆς ὑπηρεσίας ταύτης, ἠναγκάσθη νὰ ζητήσῃ ἄλλην ὑπηρεσίαν, καὶ οὕτως ἐπεχείρησε νὰ μάθῃ τὴν σπαρτοποιίαν, τέχνην συνάδουσαν μὲ τὸν σκεπτικὸν αὐτοῦ χαρακτῆρα, ὡς μὴ ἀπαυτοῦσαν συνουμιλίας καὶ πολλὴν τοῦ σώματος κίνησιν. Ἐξαικῶν τὰ ἔργα τῆς νέας ὑπηρεσίας του μὲ τὸν συνῆθη σαραβρὸν τρόπον του, ἐφαίνετο πάντοτε ὡς καὶ ἄλλοτε προσηλωμένος εἰς τὰς σκέψεις του, αἵτινες, ὡς ὁ χρόνος ἀπέδειξε, περιστρέφοντο εἰς θρησκευτικὰ ἀντικείμενα. Κατὰ τὰς στιγμὰς δὲ τῆς ἀναπαύσεώς του κατεγίνετο ἀδιακόπως εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἱερᾶς Βίβλου καὶ μετ' οὐ πολὺ ἔφθασε νὰ γνωρίξῃ αὐτὴν ὅλην σχεδὸν ἐκ στήθους· εἰς αὐτὴν ἐζήτην νὰ εὕρῃ στερεὰν, ὡς ἔλεγε, τῆς ψυχῆς του τροφὴν, διότι ἡ κοινὴ τῆς πατρίδος του λατρεία δὲν ἦτον ἱκανὴ νὰ φέρῃ οὐδεμίαν εἰς τὸ πνεῦμά του ἀνάπαυσιν.

Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον διῆγεν ὁ φῶς τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς του, καὶ διέτρεχεν ἤδη τὸ 19 ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὅτε ἐφαντάσθη ὅτι ἠσθάνθη ἐσωτερικὴν τινα ἔμπνευσιν ἢ φωνὴν, ἐπιβάλλουσαν εἰς αὐτὸν ἀπαραιτήτως τὸ χρέος τοῦ νὰ μεταρρυθμίσῃ τὴν ἐκκλησίαν, καὶ οὕτω νὰ σώσῃ τὸν χριστιανισμόν τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου, καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ, ὡς ἔλεγε, τὸ λογικὸν εἰς τὴν ἐξ ἧς παρεστράφη εὐθείαν ὁδόν. Ἀφοῦ δ' ἀπαξ ἐφαντάσθη τοιοῦτον τι, οὐδὲν πλέον ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὸν ἐνθουσιασμόν του, ὅθεν μὴ ἔχων χρήματα, πωλεῖ ἅμα ἅπαντα τὰ φορέματά του διὰ νὰ προμηθευθῇ ἓνα ἵππον, καὶ ἀντὶ φορεμάτων ἐνεδύθη δέρματα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, καὶ οὕτως ἐπεριφέρετο ἐφιππος ἀπὸ ὁδοῦ εἰς ὁδὸν καὶ ἀπὸ ἀγυῖας εἰς ἀγυῖαν, φωνάζων στενα-

Γεώργιος Φῶς ὁ τρέμων καὶ οἱ αὐτοῦ ὀπαδοί.

Γεώργιος Φῶς ἐγεννήθη ἐν Δραυτιόνῃ (Dragton) κατὰ τὸ 1624, καὶ ἀπεβίωσε περὶ τὸ 1690 ἔτος.

τορεῖα τῇ φωνῇ· α Μετανοήσατε, μετανοήσατε ἡ βασιλεία γὰρ τοῦ Θεοῦ προσεγγίζει. » Πλὴν δὲν ἀρκεῖται εἰς τοῦτο μόνον· θέλει νὰ ἐνεργήσῃ πραγματικῶς θρησκευτικὴν μεταρρύθμισιν, ἐπομένως κηρύττει ἐκυτὸν θεόπνευστον, καὶ μεταχειρίζεται πᾶσαν ἀγυρτεῖαν διὰ νὰ διαδώσῃ τὰς νέας δοξασίας του. Ἐκκα τούτου καταμηνύεται, ὡς παραχοποιὸς, ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας· διὸ παρουσιάζεται ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, ὅπου ὁμῶς ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας, ἐφώναζεν ἀδιακόπως πρὸς τὸν δικαστὴν· α Τρέμε, τρέμε ἐνώπιον τῆς τοῦ Θεοῦ φωνῆς. » Μὴ εὐρὸν δὲ τὸ δικαστήριον ἀφορμὴν πρὸς κατηγορίαν (πιθανῶς θεωρῶσαν αὐτὸν ὡς φρενοβλαβῆ) τὸν ἀπέλυσε τῆς δίκης, ἀλλ' ἔκατοτε ἐπευκλήθη *Τρέμων* (ἀγγλιστὶ *Quaker*) ἂν καὶ πολλοὶ ᾔναι γνώμης ὅτι τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἔλαβε, διότι κατὰ τὰς στιγμὰς, καθ' ἃς ἐκύρυσσε καὶ ἐδημηγόρει, νομίζων ἑαυτὸν ὑπὸ τοῦ παναγίου πνεύματος ἐμπνευσμένον, ἐκίνει μανιωδῶς ὡς νευρόσπαστον τὰ μέλη αὐτοῦ καὶ ἔτρεμε καθ' ὅλον τὸ σῶμα. Ἰδοὺ ὁποῖος ἀνὴρ ὑπῆρξε Γεώργιος Φῶξ ὁ Τρέμων!... Ἀλλὰ φεῦ!... ὅποια ἡ ἰσχὺς τῆς ἀμαθείας... ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅστις ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἤθελε βεβαίως θεωρηθῇ ἅγιος λύπης καὶ συμπαθείας, ὡς ἐσπερημένος τοῦ πολυτιμωτέρου τῆς φύσεως δώρου, δηλονότι τοῦ λογικοῦ, καὶ ἐπομένως ἤθελε προξενεῖ οἶκτον καὶ γέλωτα μὲ τὰς δημηγορίας του, ἐπροξένει ἀπ' ἐναντίας θαυμασμὸν μέγιστον εἰς τοὺς ἀκρατάς του, καὶ τοιοῦτον μάλιστα, ὥστε πολλοὶ ἐνηγκαλίσθησαν τὰς θρησκευτικὰς αὐτοῦ ἀρχάς, καὶ οὕτω τὸν ἀνέδειξαν ἀρχηγέτην θρησκευτικῆς αἰρέσεως, σωζομένης μέχρι τοῦδε καὶ γνωστῆς ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν τῶν *Τρεμόντων* ἢ *Κρουακέρων*. Οἱ ὁπαδοὶ αὐτῆς φέρουσι τοιοῦτον πρὸς τὸν ἀρχηγόν των Φῶξ σέβας, ὥστε θεωροῦσιν αὐτὸν ὡς ἄλλον Μεσσίαν, τὸ δὲ βραχίον αὐτοῦ, σωζόμενον μέχρι τοῦδε, φυλάττουσι μετ' εὐλαθείας ὡς πολῦτιμον καὶ ἱερὸν κειμήλιον. Ἡ αἵρεσις αὕτη, ἂν καὶ ἀναγνωρίζῃ τὸν Χριστὸν, δὲν παραδέχεται ὁμῶς τὰ μυστήρια, οὐδὲ τὴν τῶν εἰκόνων προσκύνησιν, καὶ ἄλλα τῆς ὀρθοδόξου πίστεως δόγματα. Ἐνίαι δὲ οἱ *Τρεμόντες* τοσοῦτον αὐστηρὰς ἠθικῆς, ὥστε καταντῶσιν εἰς τὸ ἀγέρωχον, καθότι δὲν τοῖς ἐπιτρέπεται οὐδενὸς εἶδους παιγνιδίου, οὐδὲ θεατρικαὶ παραστάσεις, οὐδὲ χορὸς, οὐδὲ μουσικὴ, μὴ ἐξαιρουμένης καὶ τῆς φωνητικῆς, οὐδ' ἀνάγνωσις ποιημάτων, μυθιστοριῶν καὶ ἄλλων τοιούτων διασκεδαστικῶν βιβλίων. Οὐδέποτε θέλουσι νὰ πράξωσιν ἢ ἐνεργήσωσιν τι μὴ ἐντελλόμενον ῥητῶς ὑπὸ τῆς Γραφῆς, μάλιστα πάντοτε ζητοῦσι νὰ ἐκτελῶσιν ἀκριβῶς τὰς ἐντολάς αὐτῆς, ἣν ἕκαστος, ὡς οἱ Δικμαρτυροῦμενοι, μεθερμηνεῖ κατὰ τὸ δοκοῦν, ἢ ὡς οὗτοι λέγουσι, κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν αὐτοῦ ἐμπνευσιν. Παραδέχονται πρὸς τοῦτον τὴν μεταξὺ πάντων τῶν ἀνθρώπων ἰσότητα, καὶ ὡς ἐκ τούτου οὐδέποτε ἀποδίδουσιν ἄλλους τίτλους πλὴν τοῦ ἀδελφῆ, οὔτε ὀμιλοῦσι πληθυντικῶς οὐδ' εἰς αὐτοὺς τοὺς βασιλεῖς. Πολυνότι ἀναγνωρίζουσι τὴν ἐξουσίαν τῶν κυριαρχῶν, δὲν συγκατανεύουσι ποσῶς νὰ δώσωσιν τὸν τῆς πίστεως καὶ ὑποταγῆς, οὐδ' ἄλλον ὅποιον δῆποτε ὅρον, καὶ τοσαύτη εἶναι ἡ πρὸς τὴν ἠθικὴν αὐτῶν γενικὴ πεποί-

θησις, ὥστε οὐδ' ἀπαιτοῦσιν ἀπ' αὐτῶν τὰ δικαστή-
ρια ἄλλον ὄρκον πλὴν τοῦ *Ναὶ* καὶ τοῦ *Ὅχι*. οὔτε
δὲ υποβάλλονται εἰς στρατολογίαν, ὡς καὶ αὐτὰ μὴ
συνάδοντα, κατ' αὐτοὺς, μὲ τὴν Γραφήν. Ἡ παρά-
δοξις καὶ ἰδιότροπος αὕτη τῶν Τρεμόντων διαγωγή
προξενεῖ μικρὰν, κατ' εὐτυχίαν, εἰς τὴν ἀνθρωπότητα
βλάβην, διότι αὐτοὶ εἰσὶν ὀλίγον τὸν ἀριθμὸν, καὶ
σχεδὸν ἅπαντες, ἐκτὸς παραδοξοτρόπων τινῶν, ἀνή-
κουσιν εἰς τὴν κατωτέραν τάξιν τῆς κοινωνίας.

Ι. ΔΕ ΚΙΓΑΛΑΣ.

Γεώργιος ὁ Β', βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, διαφώνει πρὸς τοὺς ὑπουργοὺς του περὶ διορισμοῦ ἀντιβασιλέως ἐν Ἰρλανδίᾳ. Οἱ ὑπουργοὶ ἀντέτεινον εἰς τὸν βασιλέα προτιμῶντα τοῦ δουκὸς τοῦ Δορσέτ τὸν Λόρδον Ἀρρίγγτων, τὸν ὁποῖον ὑπερηγάπα. Ὁ βασιλεὺς ἀγανακτήσας ἠγέρθη ἀπὸ τοῦ συμβουλίου καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσάν του, ἀρῆσας τοὺς ὑπουργοὺς εἰς πολλὴν ἀνησυχίαν. Τέλος βλέποντες οὗτοι, ὅτι ἡ Α. Μ. δὲν ἐπέστρεφεν, ἐπαμφαν πρὸς αὐτὸν τὸν Λόρδον Σχεστερφιέλδ πεποιθότες εἰς τὸ πνεῦμά του, ὅτι θέλει καταπραῖνει τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ βασιλέως, καὶ λάβει τὰς διαταγὰς του. Ὁ Λόρδος οὗτος ἀνοίγει ἡσυχῶς τὴν θύραν καὶ πλησιάζει μὲ πολὺ σέβας τὸν θρόνον ὅπου ἐκάθητο ὁ βασιλεὺς· αὐτὸς ἐπιφορτισμένος, λέγει, Μεγαλειότατε, νὰ μάθω ποῖον ὄνομα θέλει ἡ Ἰ. Μ. νὰ τεθῇ εἰς τὸ κενὸν μέρος τοῦ διπλώματος· Ὁ Γράψας τὴν διὰβολον, ἀποκρίνεται ὁ βασιλεὺς ὀργίλως. Ὁ Λοιπὸν, Μεγαλειότατε, ἀποκρίνεται μὲ λίαν σοβαρὸν τόνον ὁ ὑπουργός, θέλει γραφῇ τὸ ὄνομα τοῦ πιστοῦ καὶ ἀγαπητοῦ ἐξαδελφοῦ τῆς Ἰ. Μ. (τοῦ Ἀρρίγγτωνος). Ὁ βασιλεὺς ᾄσῃσι νὰ γελᾷ, καὶ ἡ εἰρήνη ἐπανῆλθεν.

Ὁ αὐτὸς Λόρδος Σχεχστερφιελδ ἦτο λίαν ἀτρό-
σεκτος. Κατὰ τὴν εἰς Αἴην πρεσβείαν του ἐτελείονε
συνήθως τὰ ἔγγραφα του τὴν πρώτην ὥραν μετὰ το
μεσονύκτιον, καὶ τὰ ἐσφάριζε ταχέως, διότι ὁ τα-
χυδρόμος κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἔμελλε νὰ ἀναχω-
ρήσῃ. Ἐργασθεὶς δὲ ποτε δέκα ἑρπείζης ὥρας, ἔλαβε τὸ
μελανοδοχεῖον ἀντὶ τῆς ἀμυνοθήκης καὶ τὸ ἔχυσεν
ἐπὶ τῶν ἐγγράφων· ὅθεν ἠναγκάσθη νὰ ἐργασθῇ ἐκ
νέου δι' ὅλης τῆς νυκτὸς καὶ ν' ἀποστείλῃ ἑκτακτοὺς
ταχυδρόμους εἰς Ἀγγλίαν. Ἄλλοτε ἐργασθεὶς ἐπίσης
ἐσπευσμένως ἐνέκλεισε τὰ ὀμματουῶνά του εἰς τὸν
τελευταῖον φάκελλον, καὶ ἐκ τούτου ἔμεινεν ἀργὸς
μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ταχυδρόμου, διότι ἐν τῷ
μεταξὺ δὲν ἐδυνάθη νὰ εὔρῃ ὑαλὶκὰ κατὰλληλα.

